

Európa nagyhatalmai önmaguk f? ellenségei

2024 október 07. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
nincs értékelve

Még

Mérték

Az uniós válságkezeléshez nem csupán hatalomra van szükség, de lendületre, tehetséges vezet?kre és reális helyzetértékelésre is.

Az Európai Unió néhány éven belül megsz?nhet, ha így folytatódnak az ügyek, vélte Emmanuel Macron. A francia elnöknek bizony igaza van, de természetesen nem ? fedezte fel a fenyeget? veszélyt, err?l már könyveket írtak tele, de mivel minden hónapban megérkezett a fizetés, valahogy senki se aggódott túlságosan. Az Európai Unió alapvet? álláspontja ugyanis a merkeli „Wir schaffen das”, azaz megoldjuk. Mindig, mindenre lesz egy nagyon frappáns európai válasz, legyen az energetikai válság, migrációs probléma, munkanélküliség, diplomáciai csörte, atomháború. Ehhez pedig az európai polgároknak nem kell megmozdítaniuk a kisujjukat sem, hiszen a nagy és bölcs brüsszeli vezet?k tudják a dolgukat.

De a király meztelen.

Egyre-másra derül fény arra, hogy az Európai Unió soha nem volt egységes és nem is lesz az. Mert egy történelmi alapokon nyugvó, de alapvet?en ellenérdekelt, a világ élvonalába tartozó országok csoportja, amelyek a nagyon hangzatos és valójában semmitmondó szlogenek ellenére ellenérdekeltek, vagyis az EU jöv?jét is másképp képzelik el.

Franciaország és Németország teljesen természetesnek tartja, hogy az unió úgy m?ködik, ahogy az neki jó, függetlenül attól, hogy ez másnak miként csapódik le. Franciaország önmagán jóval túlterjeszked? birodalom, vagyis ma is annak képzeli magát, Emmanuel Macron pedig természetesen ma is a dics?séges hatszög részeként értelmezi Mayotte-ot vagy Réuniont. Számára Németország hasznos partner, a kétütem? EU-motor másik fele, de egyben veszélyes rivális, amelyet most vádolt meg az unió szétverésével, mivel nem támogatták a kínai elektromos autókra kivetend? vámokat.

Olaf Scholz német kancellár egyértelm?en nem tud feln?ni Macron szintjére, ügyviv? kancellárként próbálja elhitetni mindenkivel, hogy a német motor még mindig gyönyör?en muzsikál, még mindig Németország az igazi irányító, pedig a baklövések csak úgy sorakoznak. Az ideológiavezérelt energiapolitika alapjaiban ásta alá az egész blokk termelékenységét, Scholz pedig a hihetetlenül dogmatikus és tehetetlen Németországnak képtelen frissességet adni, gyorsan reagálni a rendkívül sebes változásokra.

Az európai nagyhatalmak g?gösen önmagukat tartják a világ irányítóinak, az uniós kisebb államokat pedig természetes vazallusaiknak. Amikor pedig valaki rávilágít arra, hogy tévúton halad a közösség, amit mutatunk, az nem elég 2024-ben, akkor a jól bejáratott médiapropagandával fekete báránnyá festik a nyáj tagját. Mert szavakban igencsak jó az EU, csak tettek soha nem követik a szavakat.

A francia elnök vészjósló kijelentése is mutatja, hogy vannak olyanok, akik látják, milyen súlyos a baj az EU háza táján, de természetesen Macron se fogja azt mondani, hogy ?k hibáztak.

A válságban lev? közösség tagjai között elkezd?dik a viszálykodás, az egymásra mutogatás, de hiába, a válságkezeléshez nem csupán hatalomra van szükség, de lendületre, tehetséges vezet?kre és reális helyzetértékelésre is. Jelenleg mind Macron, mind Scholz aggódva figyeli a közvélemény-kutatásokat, mert egyikük se számít stabil vezet?nek.

A német kancellárnak van jobb lakmuszpapírja az ország szövetségi berendezkedése következtében, ? konkrétan tapasztalja a tartományi választások eredményéb?l, hogyan fogy a leveg? a teszetosza kormánya körül. Németországban a régiók igencsak széles kör? autonómiát élveznek, az eredmények nagyon fontosak, a berlini irányítás a helyi lakosság számára másodlagos. A nagy pártok és a külföld számára azonban a Bundestag számít igazán, az a politikai boszorkánykonyha, amely ma szinte teljesen üres fazekakkal van tele, a boszorkányok pedig elvonultak Brüsszelbe.

Macron ugyancsak látja, hogy örökké nem lehet náci veszéllyel riogatni a franciákat, válaszokat kell adni a fontos kérdésekre, hogy miért nem lehet nyugodtan sétálni az utcákon, miért gyártanak mindent külföldön, miért kell hagyományosan néhány havonta a földm?veseknek megharcolniuk a brüsszeli irányítókkal, s hová lett az az ?si dics?ség, amely beragyogta Franciaországot?

Az egyszer? válasz, amelyet mindig mondanak, hogy a széls?jobboldal hazudik és hazug ígéreteit az istenadta nép elhiszi. Ezzel a felel?sséget azonnal lerázzák magukról a túlságosan is kényelmes és elnehezült öreg pártok, a hatalomba született adminisztrátorok, s a népet teszik meg hibásnak.

Pedig ezek a fiatal és radikális mozgalmak ugyanannak a betegségnek a tünetei, amelynek következtében Kínában gyártják az olasz divatházak öltönyeit. Kína pedig már rég túllépett a kulcstartókon.

Sitkei Levente

www.magyarnemzet.hu

Ajánló